

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Ζ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 83

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1911

Sei Libera, Sii Granda!

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΒΙΚΤΩΡ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Γ'

ρέα, Ἄγιος Ἐλευθέριος, Ρόμβη, Χουσοσηλαϊσιόσσα καὶ Ἄγιοι Θεόδωροι, τὸ τουρκικὸν τζαμί, τὸ σωζόμενον σήμερον εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Σιδηροδρομοῦ Πειραιῶς, καὶ κτίρια τινὰ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, τουρκικὰ καὶ αὐτά.

Ἄν αὕτη ἴητο ἡ κατάστασις τῶν Ἀθηρῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ Πειραιεὺς δὲν ἴητο καλλίτερος. Ἀπετελείτο ὁλόκληρος ἀπὸ ἑνα μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμόναζεν ἕνας καὶ μόνος καλόγηρος, καὶ ἀπὸ ἄλλων ξύλινων παρὰ τῆρα — τὸ Κοιμῆμα — εἰς τὸ ὁποῖον ἕνας Τοῦρκος ἐπάλληλος ἐξετελεῖ χρέη τελώνων.

ΠΑΛΑΙΑΙ ΑΘΗΝΑΙ. — ΕΝΑ ΣΟΚΚΑΚΙ ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ

Ὅμοια εἶη μετὰ τὸν Σατωβριάνδον ἐπισκέπτεται τὰς Ἀθήνας ὁ Γάλλος περιηγητὴς Θωμάς Ἀμπὲ Γκρασσέ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἀφίει κἀπως λεπτομεροστέρας πληροφορίας περὶ τῆς πόλεως.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς δὲν ἐπερβαίνει τὰς 25 χιλιάδας ψυχῶν. «Μεγάλῃ θέλει ἀπαιτεῖται, γράφει ὁ Ἀμπὲ Γκρασσέ, διὰ νὰ παραδεχθῆ κανεὶς ὅτι τὸ ἄθλιον καὶ ἐκτεταμένον αὐτὸ χωρίον, εἶναι ὁ οὐκ ὀκνηρὸς ἀπὸγονος τῆς ἐνδόξου πόλεως, ἡ ὁποία ἐκνοσῆσθε διὰ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἰσχύος τῆς τοῦ ἀρχαίου κόσμου, καὶ ἂν ἔλειπεν ἡ Ἀκρόπολις κατεστραμμένη καὶ αὐτὴ ἐπὶ τοῦ χρόνου, διασώζουσα ὅμως πάντοτε τὸ ἀπείροσ ἐμβληματικὸν μεγαλεῖόν τῆς, πᾶσα ἀμφιβολία θὰ ἴητο ἐπιτετραμμένη.

Κοιῖσος αἱ Ἀθηναὶ ἀπετελοῦντο τότε ἀπὸ τὴν Ἀγορὰν — τὴν ἰδίαν Παλαιὰν ἀγορὰν, ἡ ὁποία ἐκίχη πρὸ τριακοσθεταετίας — πέριξ τῆς Παικίλης Στῆσ, ὅπου ἴητο καὶ ἡ ὁλοῦ ἀριστοκρατικὴ συνοικία τῆς πόλεως, εἰς ἣν συνοικίαν ἴησαν καὶ τὰ ξένα πρακτορεῖα καὶ ἀπὸ μίαν ὁδόν, εἰς τὴν ὁποίαν πρῶτην ἐδόθη ὄνομα, τὴν «ὁδὸν Ἀδριανοῦ» καὶ ἀπὸ τρεῖς μικρὰς συνοικίας, τὴν Βλασαροῦ, τοῦ Ψυρροῦ καὶ τὴν Πιάκων.

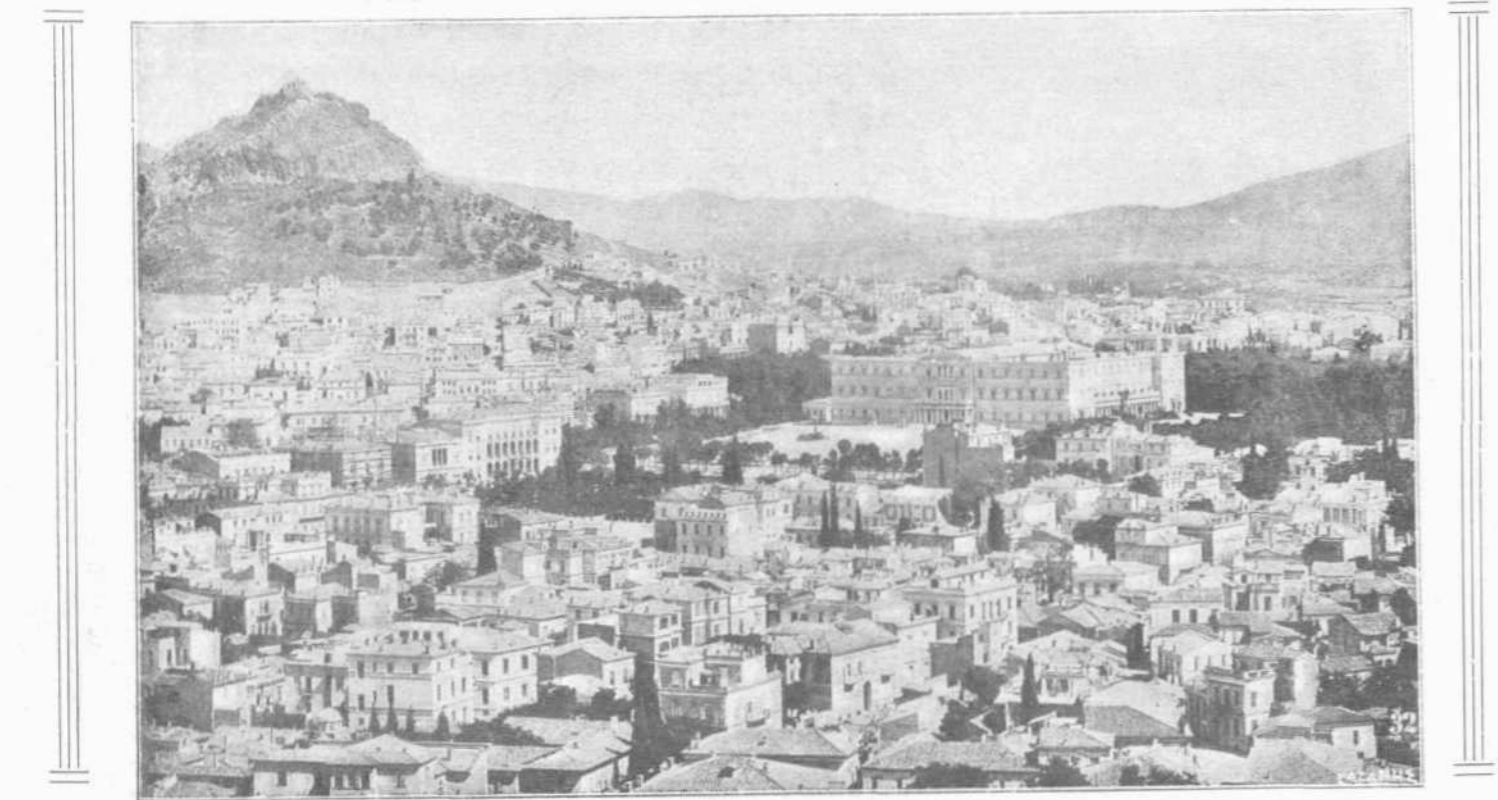
Ἡ Ἀγορὰ ἀπετελείτο ἀπὸ μικρὰ ξύλινα παρὰ τῆρα, εἰς τὴν θύραν τῶν ὁποίων ἐκάρητο σταυροπόδι, κατὰ τὴν τουρκικὴν συνήθειαν, οἱ ἔμποροι. Περιεῖρον εἶναι ὅτι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην

μέγα μέρος τοῦ ἔμποριον τῆς πόλεως διεξήγετο ἀπὸ γυναῖκας. Μία εἰκὼν τῆς ἐποχῆς παρουσιάζει περισσοτέρας γυναῖκας πωλητρίσας παρὰ ἄνδρας πωλητῆς. Ἀπὸ τὴν ἀγορὰν μία στενὴ καὶ ἀκανόνιστος ὁδός, ἡ σημερινὴ ὁδὸς Ἡφαιστοῦ, εἰδείκνεν ἐπερῆστος τὰ πρῶτα ὅπως δῆποτε σπουδαῖα οἰκῆματα, εἰς τὰ ὁποία ὀλίγον ἀργότερα, διὰ τὴν ἡ προτείνουσα μεταφέρθη ἀπὸ τὸ Νεῶπιον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐγκατεστήθησαν αἱ Δημοσίαι Ὑπερσῆσαι τοῦ Κράτους. Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ἡφαιστοῦ καὶ τῆς μικρὰς ὁδοῦ ἡ ὁποία φέρεται εἰς τὴν Στῆσ τῶν Γιγάντων, στέκεται ἀκόμη ἐτοιμόροπος καὶ ἐποδοσασθόμενον ἐπὶ δοκῶν, τὸ μικρὸν σπηράκι, τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ ἐξηγηματικὸς πρῶτον Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, ἔργον ἔπειτα ἀδικοροροῦν καὶ τώρα εἶναι ἐγκαταλειμμένον.

Γύρω καὶ εἰς τὸ μεταξὺ τῶν τριῶν συνοικιῶν, τάφροι καὶ γάνθακες ἐγέμισαν εἰς τὴν πρῶτην οργαδαίαν βροχὴν καὶ ἡ συγκοινωνία μεταξὺ τῶν τριῶν συνοικισμῶν διεκόπητο. Εἰς τὸ τέμα τῆς σημερινῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ μεγάλη τάφρος ἔπρεπε νὰ ζευγθῆ μετὰ πρῶτων γέφυρων διὰ νὰ συγκοινωνήσουν οἱ κάτοικοι τῆς συνοικίας Ψυρροῦ καὶ Χριστοκοπιῶν μετὰ τὴν Ἀγορὰν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ προῖα εἰς δὲν εὐρίσκοντο εἰς καλλίτερον κατάστασιν. Εἰς τὸ Νεὸν Φάληρον δὲν ἐπύρην οὔτε ἕνα σπητάκι καὶ ἡ θάλασσα ἔφθανε μέχρι τοῦ σημερινῶν ἐργαστασίων τῆς Ἡλεκτρικῆς Ἐταιρίας, τῆς βροχῆς δὲ τὰ νερὰ λιμνάζοντα καθίσταν ἀκατοικητὸν τὸ μέρος ἐκεῖνο. Μόνον εἰς τὸν Ἄγιον Ἰωάννην τὸν Ρέντην ἐπύρην μερικὸι λαχανόκηποι καὶ δύο τρεῖς καλόβια ἀροσφνλάκων.

Ἐπίσης τὰ Πατήσια ἀπετελοῦντο ἀπὸ ἕνα ἀσηματικῶν ἀροσφνλάκων συνοικισμῶν δεκάδος τὸ πολὺ ἐξοχικῶν σπητιῶν καὶ ἡ Κολοκωνθοῦ παρουσιάζεν ἴσον ἀριθμὸν καὶ οἰκημάτων καὶ κατοίκων. Ἀλλὰ καὶ τῶν Πατησίων καὶ τῆς Κολοκωνθοῦς τὰ οἰκῆματα τὰ κατεστρεφεν ἡ Ἐπαναστασις. Ὅταν ὁ βασιλεὺς Ὀθων εἰσῆλθεν

ΝΕΑΙ ΑΘΗΝΑΙ. — ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ

εἰς τὴν νέαν προτείνουσαν, ἡ σκηνογραφία ἡ ὁποία παρουσιάζθη εἰς τὰ μάτια τῶν εἶεν εἰς τὸ βάθος ἡμίκανστα τὰ ἐρεῖπια τῶν οἰκημάτων τῶν δύο προαστείων. Ἐκδοκοῦμενοι μάλιστα οἱ Ἕλληρες διὰ τὰς καταστροφὰς αὐτὰς εἶχον προπολήσῃ τὸ Χασεκὴ καὶ τὸ Χαρθάτι ἀνηκοντα εἰς Τοῦρκους. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ καταστροφή ἴητο πλήρης.

Τὶ εἶναι αἱ Ἀθηναὶ σήμερον εἰς διάστημα ὀλίγοτερον τῶν ἑκατῶν ἐτῶν δὲν θὰ ἐκθέσωμεν ἐδῶ. Ὅλοι ὅσοι ἔχον φυσιολογικὴν τὴν ὄρασιν βλέπουν τὴν πόλιν, ἡ ὁποία ἔργον εἰς τὴν πόλιν, εἶναι δὲ ἡ περιγραφή περατὴ καὶ διὰ τοὺς ἐπιτὸς τῆς Ἑλλάδος Ἕλληρες, διὸ ὅλων τὸ ὄνειρον εἶναι νὰ ἔλθουν καὶ νὰ ἴδουν τὴν πόλιν οἱ ἴδιοι.

Θὰ ἔπρεπε μᾶλλον νὰ ἐκθέσωμεν ἐδῶ τὸ σχέδιον τοῦ Ἄγγλου ἀρχιτέκτονος καὶ ζωγράφου Γκαλλουαῖν, σχέδιον μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐμπνευσμένον πραγματικῶς.

Ἐκατὸν ἔτη ἀπαιτεῖ τὸ σχέδιον αὐτὸ διὰ νὰ πραγματοποιηθῆ, διὸ ὁ Γκαλλουαῖν φρονεῖ ὅτι τίποτε δὲν θὰ εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὰς ἀξιώσεις τῶν Ἀθηρῶν, ἂν δὲν ἀρχίξῃ ἔξω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ ἂν δὲν περιλάβῃ ὁ ἐξωραϊσμὸς ὡς πλαίσιον τὴν ἐξωραϊζομένην πόλιν.

Καὶ ἐν πρώτοις χρειάζεται γενικὴ ἀναδιάσπασις. Οἱ λόγοι γύρω τῶν Ἀθηρῶν, οἱ γυμνοὶ σήμερον καὶ ἀποσασκωμένοι, πρέπει νὰ φτενυθοῦν μετὰ πύκα καὶ ἄλλα δένδρα, διὰ νὰ μὴν εἶναι μονομερῆς ἡ φύτευσις. Μόνον οἱ λόγοι οἱ ἔχοντες ἀρχαιολογικὸν μνημεῖον ἐπ' αὐτῶν πρέπει νὰ φτενυθοῦν μετὰ μικρὰ φυτό, ὅστε ἡ φύτευσις νὰ μὴν ἐμποδίζῃ τὴν θέαν τῶν μνημείων.

Συστηματικὴ φύτευσις χρειάζεται διὰ τὸν Ὑμητὸν, τὸ Πεντελικὸν καὶ τὴν Πάρνηθα. Ὁ Γκαλλουαῖν, ὅστις ἔχει καὶ γνώσεις δερδονομικὰς, προτείνει νὰ φτενυθοῦν τὰ βονὰ αὐτὰ μετὰ ἔλατα καὶ λεύκας. Αἱ λεύκαι μάλιστα θὰ εἶναι ἀκόμη προτιμότεραι, διὸ τὸ θέαμα τῶν διπλοχρόμων φύλλων τῶν ἀπὸ μακρῶν θὰ εἶναι ὄρατότατον. Ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης φτενυτέσεως θὰ εἶναι ἀπόλυτος ἐξυγίανσις τῶν Ἀθηρῶν, δημοσογία γύρω ἀπὸ τὴν πόλιν πρᾶσίνου πλασίων, καὶ προμήθεια εἰς αὐτὰς ἀρθονοπιάτου ἔδατος διὰ τῶν βροχῶν.

Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον, ὁ ξηρὸς Ἰλισσὸς θὰ ἀποκτήσῃ τὸσον ἔδατος, ὅστε νὰ δύναται νὰ γίνῃ πλωτὸς καὶ νὰ διευκολύνῃ μὲν τὴν μικροτέραν ἔμπορικὴν κίνησιν μεταξὺ Πειραιῶς καὶ Ἀθηρῶν, πρὸ πάντων ὅμως νὰ δημιουργήσῃ διὰ τὴν προτείνουσαν μίαν φυσικὴν ὄραότητα, ἀλέαντι τῆς ὁποίας μὴδὲν θὰ εἶναι αἱ διώρυγες τῆς Βενετίας.

Τὸν λόγον τῆς Ἀκροπόλεως ὁ Ἄγγλος ζωγράφος τὸν θέλει

ἱερὸν καὶ ἀπᾶτητον. Ὅλοι λοιπὸν αἱ οἰκοδομαί, αἱ ὁποῖαι ἔργον εἰς τὰ πλευρὰ τῶν, πρέπει νὰ λείρουν καὶ νὰ μείνῃ ὁ βράχος μόνος τῶν εἰς ἕνα χωρὸν ἐντελὸς γυμνὸς καὶ χωρὶς ὄμοιος ἀπὸ τὴν κατοικοῦμένην πόλιν διὰ μικροῦ κεντρικῶν ἄλλουσι. Τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ διὰ τὸ Θηροῖον καὶ διὰ τοὺς Στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς.

Ἡ πόλις πρέπει νὰ παύσῃ ἐκτετατομένη πρὸς τὰ Πατήσια καὶ νὰ στασῇ πρὸς τὸ Φάληρον καὶ πρὸς τὸν Πειραιᾶ. Νὰ ληφθῆ δὲ γενικῶς εἰς τὸ σχέδιον τῆς ἐκτετασεὸς τῆς τὸ μέτρον, ὅστε ἡ Ἀκρόπολις νὰ εὐρίσκειται πάντοτε εἰς τὸ μέσον.

Ὅλοι αἱ παλαιὰ συνοικία τῆς πόλεως — προτείνει ὁ Γκαλλουαῖν — πρέπει νὰ λείρουν ἀμειλίχως. Εἰς τὴν θέαν τῶν μόνων πλατείαι ἐπιτρέπεται νὰ γίνων πλατεῖαι μεγάλαι, μετὰ κήπους γύρω καὶ μετὰ λίμνας μεγάλας, αἱ ὁποῖαι θὰ εἶναι ἐκκολάττατον τότε νὰ δημιουργηθοῦν, διὸ θὰ ἐπάσῃ τότε ἀρθονοπία ἔδατος. Προβλέπον δὲ ὅτι πολὺ γρήγορα — μετὰ τριάντα χρόνια ἤδησθῶν ἡ προφητεία ἐξεπληρώθη — τὰ προαστεῖα, τὰ Φάληρα καὶ ὁ Πειραιεὺς, θὰ ἐνωθοῦν μετὰ τὰς Ἀθήνας, προτείνει τὴν χάραξιν εὐρυτάτης λεωφόρου, ἡ ὁποία νὰ ἀρχίξῃ ἀπὸ τὰ ἔξω Πατήσια, νὰ διασχίξῃ καὶ εὐθείαν ὁρομύνην τὰς Ἀθήνας, χωρὶς ὁμοῖον εἰς δύο δὲ νὰ περικλείσῃ εἰς τὸ μεταξὺ τὴν Ἀκρόπολιν καὶ ἔπειτα ἐνομοῦνην νὰ φθάσῃ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Πειραιᾶ. Εἰς τὸν χωρὶς μὴ δὲν ἐπιμένει τόσον, διὰ νὰ μὴ καταστροφῇ ἡ ὀπτικὴ ἐντύπωσις.

Ἀς ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ σχέδιον τοῦ Γκαλλουαῖν εἶναι μεγαλοπρεπέστατον καὶ ὅτι ἴσως μετὰ αὐτὸ δὲν ἴητο νὰ παραβληθῆ τὸ σχέδιον τοῦ Χόφμαν. Ἀστυνῶς καὶ τὰ δύο, ἂν δὲν εἶναι ἀπόλυτος ἀπραγματοποίησις, πάντως παρουσιάζουν μίαν τεραστίαν δυσκολίαν εἰς τὴν πραγματοποιησῆσιν τῶν: Τὸ τεράστιον χρηματικὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον ἀπαιτοῦν καὶ τὸ ὁποῖον βεβαίως δὲν εὐρίσκειται εὐκόλα, ὅχι εἰς τὴν πτωχὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ εἰς κράτη πολὺ ἐπυρῶτερα.

Εἰς ΝΕΟΣΚΑΜΜΕΝΟ ΜΝΗΜΑ

— Ρόδο, γὰρ τὰ φύλλα σου χλωμαῖζον καὶ σκορπιστὰ μαραινῶνται εἰς τὸ χῶμα: — Ὅμιε! Γὰρ τὰ κάλλη νεῦς πλαγιάζον σ' αὐτὸ τάφον, πῶς στολίζω, τὸ νέο στολῶμα.

Ν. Γ. ΜΑΥΡΟΚΗ

ΑΠΣ ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΠΣΒΑΤΙΚΟΥ ΑΓΗΜΑΤΟΣ

ΟΙ ΑΣΙΔΜΑΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΑΓΗΜΑΤΟΣ

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΝΑΥΑΡΧΟΣ Κ. ΤΡΟΦΕΛ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΩΝ ΤΟ ΑΓΗΜΑ

Ο ΠΡΩΥΠΟΥΡΓΟΣ Κ. ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΠΑΡΧΟΥ Κ. ΑΝΤ. ΒΡΑΤΣΛΑΝΟΥ

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΠΛΑΤ. ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΒΡΑΧΕΙΑ ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

* Ἄν ἐπάσῃ εἰς τὸν βίον τῶν θνητῶν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ καταληθῇ καὶ νὰ τὸ ἀποφείρουν πάντες, τοῦτο εἶνε ὁ πόλεμος. ΛΟΥΘΗΡΟΣ

* Ἐθνος ἔχον ἐγγλὸν πολιτισμὸν πρέπει νὰ πολεμῇ μόνον ὅπως ἔπρεπει τὴν θρησκείαν ἢ τὴν ἔπαρσιν αὐτοῦ. ΚΙΚΕΡΩΝ

Ο «REQUIEM» ΤΟΥ ΜΟΖΑΡΤ

Μίαν ημέραν, βυθισμένος ο μέγας συνθέτης εις σκέψεις και σερβασμούς, ακούει μίαν άμαξαν να σταματά πρό της θύρας της οικίας του. Τόν ειδοποιούν ότι κάποιος άγνωστος θέλει να τον ίδι ή και τόν εισάγουν. Ο Μοζαρτ βλέπει ένα άνθρωπον ηλικιωμένον, καλώς ένδεδυμένον, με τρόπους ευγενεστάτους, και μάλιστα με κάτι το επιβλητικόν. — Είμαι επιφορτισμένος, Κύριε, από ένα πολύ σοβαρόν άνθρω-

της τραπέζης, και φεύγει. Ο Μοζαρτ μένει βυθισμένος όλίγα λεπτά εις σκέψεις βαθείας, έπειτα ζητεί διά μιάς πένας, μελάνι και χαρτί, και παρά τας επιπλήξεις της γυναίκος του αρχίζει να γράφει.

Η ζέσις αυτή της εργασίας εξηκολούθησε πολλές ημέρας. Συνέθετε ημέραν και νύχτα, και με ζήλον ό οποίος έφαινετο ότι ηΐκανε προχωρών. Άλλά τό σώμα του ήτο ήδη εξητλημένον δέν ήμπορει ν' άνδξεί εις τόν ένθουσιασμόν τούτον. Ένα πρωί έπεσον άναισθητός, και ήναγκάσθη να διακόψη την εργασίαν του.

Δύο ή τρεις ημέρας άργότερον ή σύζυγός του θέλουσα να τού διακοδάση τας σκοτεινάς σκέψεις του, αί όποίαι τόν κατείγον, τού έλεγε δυνατά: — Βεβαίως γιά μένα έκαμες τό «Requiem».

Θά χρησιμεύση διά την νεκρώσιμον άπολουθίαν μου.

Τότε δέν ήμπορεσε να τόν έμποδίση από την ιδεάν αυτήν. Έν όσω ειργάζετο, ήσθάνετο τας δυνάμεις του να ελαττούνται καθ' εκάστην, και ή μελοποιία του έπροχώρει βραδέως. Αί τέσσαρες έβδομάδες, τας όποίας εξήτησεν, είχαν λήξει. Αίφνης μίαν ημέραν βλέπει εισερχόμενον παρ' αυτόν τόν ίδιον άγνωστον.

— Δέν ήμπορεσα να εκπληρώσω την υπόσχεσίν μου τού λέγει.

— Μη στενοχωρήσθε: είπεν ό άγνωστος. Πόσος καιρός σας χρειάζεται ακόμη;

— Τέσσαρες εβδομάδες. Τό έργον μοι ένέπνευσε περισσότερο ένδιαφέρον παρ' όσον ένόμιζα, και τό εξετέινα περισσότερον παρ' όσον έσκεπτόμην.

— Έν τή περιπτώσει ταύτη είνε δίκαιον ν' αύξήσωμεν την άμοιβήν. Ίδού άλλα πενήντα δοκδάτα.

— Κύριε — τού λέγει ό Μοζαρτ, περισσότερον εκπληγμένος — ποίος είσθε λοιπόν;

— Τούτο δέν βιάζεται καθόλου τό έργον. Θά επανέλθω μετά τέσσαρας εβδομάδας.

Ο Μοζαρτ φρονάζει άμισος ένα εκ των ύπηρετών του, διά να άπολουθήρη τόν παραδοξόν τούτον άνθρωπον, και διά μάθη ποιος ήτο, άλλ' ό ύπηρετής, άδέξιός, επιστρέφει και λέγει ότι δέν ήμπορεσε να τόν εύρη.

Ο καίμενος ό Μοζαρτ έσκέφθη ότι ό άγνω-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΙΠΟΛΙΤΙΔΑ

ΑΡΑΒΕΣ ΑΡΧΗΓΟΙ ΦΥΛΩΝ

ΔΙΑΝΟΜΗ ΟΠΛΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΜΥΝΑΝ

πον να σας όμιλήσω. — Ποίος είνε ό άνθρωπος αυτός; τόν διεκομην ό Μοζαρτ. — Δέν θέλει να γνωσθή τό όνομά του. — Πάει καλά! Και τί θέλει; — Πρό όλίγον χρόνον έγασε πρόσοπτον λίαν άγαθητόν, τού όποίου ή μήμη ή θα τού είνε προσφιλής αιώνιος. Θέλει να μνημονεύη κάθε χρόνον τό όνομά του διά μεγαλοπρεπούς τελετής, και σας παρακαλεί να συνθέσετε ένα νεκρώσιμον όσμα διά την τελετήν αυτήν.

Ο Μοζαρτ αισθάνεται έαυτόν συγκεκλιμένον εκ τού λόγου τούτου, με τόν σοβαρόν τόνον τόν όποιον έλέγχθη, από τό μυστηριώδες ύφος τό όποιον έφαινετο διακεκλιμένον επί όλης αυτής της περιπέτειας και ύπόσχεται να συνθέση τό «Requiem». Ο άγνωστος εξακολουθεί: — Μεταχειρισθήτε ό-

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΚΑΤΟΠΤΕΥΣΙΣ ΥΠΟ ΙΤΑΛΙΚΟΥ ΜΕΤΑΓΩΓΙΚΟΥ

ΛΕΝΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΛΛΑΧ

ΙΘΑΓΕΝΕΣ ΙΠΠΙΚΟΝ

λην την δυνάμιν σας εις τό έργον τούτο: εργάζεσθε δι' ένα γνωρίζοντα από μουσικήν! — Τόσον τό καλλίτερον. — Πόσος καιρός χρειάζεται; — Τέσσαρες εβδομάδες. — Πάει καλά! Θα έλθω μετά τέσσαρας εβδομάδας. Τί τιμήν όρίζετε διά την εργασίαν αυτήν; — Έκατόν δοκδάτα. — Ο άγνωστος τά μετρά επί

ΕΤΟΙΜΟΙ ΠΡΟΣ ΑΠΟΚΡΟΥΣΙΝ

στος αυτός δέν ήτο άπλοός άνθρωπος και ότι είχε σχέσεις με άλλα όντα, τά όποία τόν απέστειλαν διά να τού άναγγείλη τό προσεχές τέλος του. Έπεδόθη λοιπόν με μεγαλειετρον ζήλον εις τό «Requiem» του, τό όποιον έθεώρει ως άθάνατον μνημειον της ιδιοφυείας του.

Κατά την εργασίαν ταύτην έπεσε πολλές φορές λιπόθυμος. Έπί τέλους τό έργον έτελείωσε πριν παρελθουν αί τέσσαρες εβδομάδες. Ο άγνωστος επανήλθεν ούτω εις την όρισθείσαν προθεσίαν, άλλ' ό Μοζαρτ δέν ύπήρχε πλέον!

Τό στάδιόν του ύπήρχε βραχύ και λαμπρόν. Άπέθανεν εις ηλικίαν 36 έτών, έντός δε των όλίγων τούτων έτών απέκτησεν όνομα, όπερ θα μένη έφ' όσον θα ύπάρχη κόσμος.

Τιμωρούμεν τούς φόνους και τας σφαγής παρά τοίς ιδιώταις, και όμοιοσ όδδέν πράττομεν ως προς τόν πόλεμον και τό ένδοξον έγκλημα της σφαγής δλοκλήρων ένθων.

ΣΕΝΕΚΑΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Μεγάλην έορτήν και πανήγυριν έτέλεσε την Κυριακήν της 10ης Σεπτεμβρίου εν τή αίθούσά του Webster Hall εν Νέα Υόρκη ή πολυαριθμησ Πανελληνιος Ένωσις, άφ' ός κατηγορήθη, έλευσάσθη και περιβρίσθη επί διετίαν υπό τών αντιπροσώπων προς τό διοικούντα και διαχειριζόμενα αυτήν πρόσωπα. Άλλ' ούδέν κακόν άμειψέ καλοΰ.

Ο πόλεμος ούτος, όστις υπό τινον έγκαταρισθή ως άντεθνικός, ως προδοτικός, έπέφερεν άριστα άποτελέσματα. Είς ένα μόνον πράγμα έσφαλόν οι αντιπροσώποι: Άντι να συζητούν, ήρριζον, και άντι να ύποδεικνύουν τας ελλείψεις και τά άτοπα δι' άλλης όδοΰ, κατέφευγον εις την δημοσιογραφίαν εκθέτοντες και την Πανελληνιον Ένωσιν και τόν Έλλητισμόν. Άλλ' ό πόλεμος, επαναλαμβάνομεν, έπέφερεν άριστα άποτελέσματα. Άπό της πρώτης ημέρας της λυσσώδους, ούχι εις αίμα άλλ' εις ήβρες, ταύτης μάχης, τό ένδιαφέρον τών Έλλήνων εξεδηλώθη άπ' άκρον εις άκρον της Αμερικης.

Όλοι, μέλη και μη, ένόησαν ότι ό σκοπός της Πανελληνίου Ένώσεως ήτο μέγιστος, και αί εξ αυτής όφελεια πλείοστα. Έσκέφθησαν ότι μίαν τουατήν Ένωσιν, σωτηρίαν διά τόν Έλλητισμόν της Αμερικης, και όφελιμον διά την Πατριδα, δέν έπρεπε ν' άφίσουν να την διοικούν όλίγοι μόνον σοφοί, και να την διαχειρίζονται άλλοι τόσοί άναοί.

Ούτω μετά μακρόν δημοσιογραφικόν πόλεμον, άπεφασίσθη ν' αναθεωρηθή τό άμιαρολόν καταστατικόν της, τό όποιον και αναθεωρηθέν υπό έπτά αντιπροσώπων διαφόρον κοινοτήτων της Αμερικης, ένηφιόσθη εν Βοστώνη τόν παρελθόντα Αύγουστον.

Τό μέγα όντος τοίτο γεγονός προσελθόντες χιλιάδες Έλλήνων, εκ διαφόρον Πολέων και Πολιτειών της Αμερικης, έόρτασαν εν άγάτη και όμονοία, εν χαρά και ένθουσιασμή, εν τή μεγάλη αίθούσά του Webster Hall της Νέας Υόρκης την 10 Σεπτεμβρίου. Πρό της προσδιορισθείσης ώρας ή αίθούσα πληροΰται άσφυκτικώς. Είς τας 2 μ.μ. άνέρχονται επί της εξέδρας της αίθούσης ό νέος πρόεδρος της Πανελληνίου Ένώσεως κ. Συνοδινός, τά μέλη τού νέου Διοικητικού Συμβουλίου, οι κ.κ. Μπενάκης, Σταματέλος και Βραγχός, ό Πατριός, οι Διευθυνταί τών Τμημάτων Νέας Υόρκης, Μπρούκλιν και Νιούαρκ, οι έρεις Ν. Υόρκης και Νιούαρκ αιδεσιμώτατοι Κοινοκουλής, Λαζαρης και Προυσιανός, ό Γενικός Πρόεδρος κ. Μπότασης και ό τέως Πρόεδρος κ. Ίων, κάτωθεν δε της εξέδρας παρατάσσονται δημοίρια εκ τού έθελοντικου λόχου εν στολή. Διά συντόμον και ώραιάς προσολιγίας ό κ. Συνοδινός, δι' ύπερόχον και ένθουσιώδους λόγον ό αιδεσιμώτατος Κοινοκουλής, διά σαφών και άπεριφράστον συστάσεων ό αιδεσιμώτατος Λαζαρης, και διά ζωνχών προτροπων ό κ. Βραγχός όμιλούν διαδοχικώς προς τό Κοινόν, τό όποιον ένθουσιών, τούς διακόπτει συχνά, ζητωκραυγάζον και χειροκροτούνη.

Ο ένθουσιασμός εξακολουθεί και θα εξακολουθήση. Κατά εκατοντάδας εγγράφονται τά μέλη, και δέν θ' άργήσωμεν να ίδωμεν την Πανελληνιον Ένωσιν αριθμούσαν μεταξύ τών μελών της και τας 400000 τών Έλλήνων της Αμερικης.

Φαντάζονται οι εν Εύρώπη Έλληνες τό μεγαλείον και την δύναμιν μιάς τουαύτης Ένώσεως; Φαντάζονται τας ήθικάς και υλικάς όφελείας, τας όποίας θα δύναται να παράσχη μία τουαύτη Ένωσις εις τόν Έλλητισμόν της Αμερικης και την Πατριδα Ελλάδα; Ό,τι δέν κατορθώθη επί πολλά έτη και υπό πολλών, άλλα διηρημένων και άλληλοτρογωμένων, θα κατορθώθη εις όλίγα έτη και υπό όλίγων, άλλα ήνωμένων και συνεργαζόμενων υπό την Σημαιάν της Πανελληνίου Ένώσεως.

Ό,τι έθεωρείτο μέχρι τούδε άδύνατον, εις τό μέλλον θα είνε δυνατόν. Ό,τι έθεωρείτο μέχρι χθές όνειρον,

αύριον θα είνε πραγματικότητα. Ο Έλλην μετανάστης τού μέλλοντος, ερχόμενος εις την Αμερικην, δέν θα εύρίσκειται πλέον εκτεθειμένος εις τούς πέντε δρόμους, όπως ό μετανάστης της σημερον. Δέν θα πύτη εις χείρας εμεταλλευτών όμογενών και ξένων, δέν θα περιφρονήται και δέν θα όβριζείται υπό τού τυχόντος δημοσιογράφου και άστυφύλακος, δέν θα άπογοιτεύηται, δέν θα στενάξη, δέν θα φθισή.

Θά εύρίσκη υπεράσπισιν, προστασίαν, άσυλον. Θά έχη την Πανελληνιον Ένωσίν του, την Έκκλησίαν του, τό Σχολείον του, τόν Σύλλογον του, τό Νοσοκομείον του κ.τ.λ. Θα λαμβάνηται ύπ' όρην και θα εκτιμάται και αυτός, όπως τά άλλα έθνη, ως έποφελές και παραγωγικόν στοιχείον.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΙΠΟΛΙΤΙΔΑ

ΦΥΓΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΝΑΤΕΡΑ

Άλλ' ή ζοή και ή δράσις της Πανελληνίου Ένώσεως θ' άρχισή κυριως από της ημέρας της άφίξεως τού Πανελληνος κ. Παπαμαγαλοπούλου, και ή ημέρα αυτή εύχόμεθα

ΣΥΣΣΙΤΙΟΝ

να μή βοαδύνη. Τό άσυλον παρελθόν, ή έθνική εργασία, και ό έξοχος χαρακτήρ τού κ. Παπαμαγαλοπούλου, εμπνέουν εις πάντα θάρρος και πεποίθησιν.

Πόσον μεγάλη τιμή διά τόν Έλλητισμόν της Αμερικης, και όποια μεγάλη ύπόσχεσις διά την ευδωσίαν της Πανελληνίου Ένώσεως ή εκλογή τού κ. Παπαμαγαλοπούλου ως Γενικου Διευθυντού!

Νέα Υόρκη, Σεπτέμβριος 1911.

ΦΙΛΩΝ

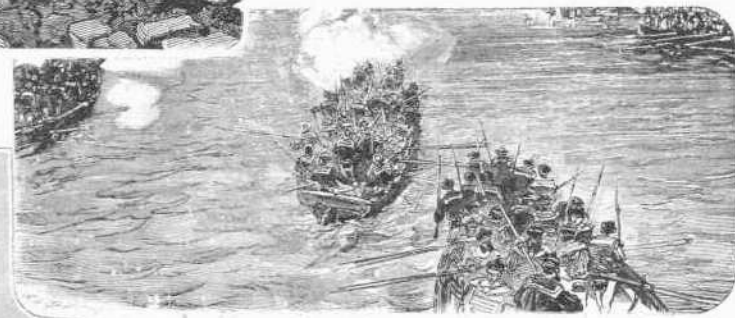
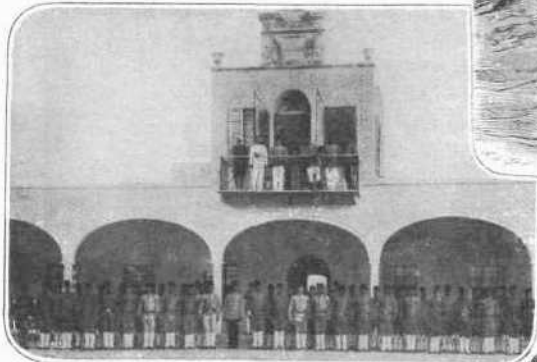
Αν ύπάσχη εις τόν βίον τών θνητόν πράγμα, τό όποιον πρέπει να καταλήθη και να τό άποφείγουν πάντες, τούτο είναι ό πόλεμος.

ΛΟΥΘΗΡΟΣ

ΣΥΝΤΕΤΡΙΜΜΕΝΟΝ ΦΡΟΥΡΙΟΝ

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΛΗΨΙΝ

ΟΑΣΙΣ

1862-1863

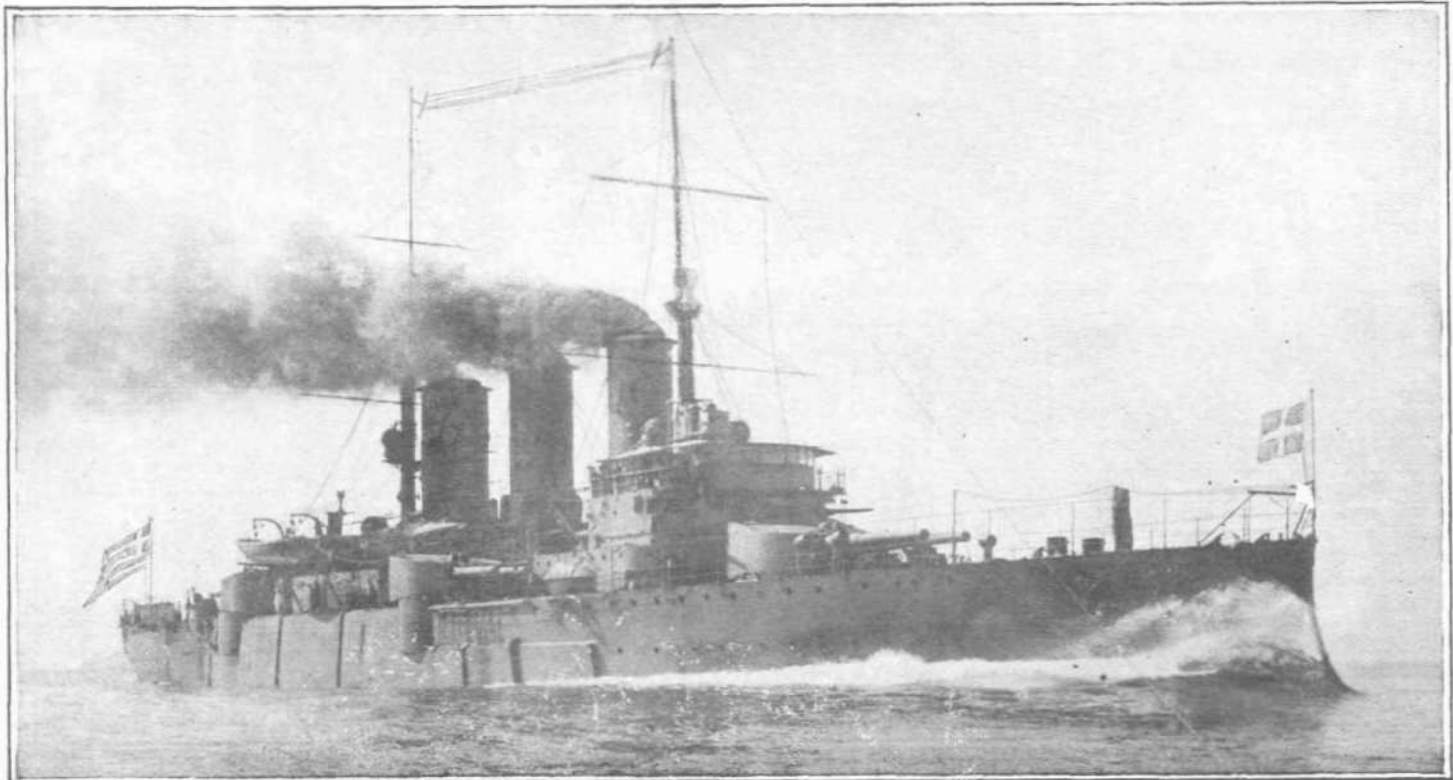
[Συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος]

«Οι άνθρωποι του παρελθόντος, οι άνθρωποι του Όθωνος, να εκλείβουν ανεπιστρεπτεί εκ της πολιτικής κοινότητας» έγραψαν. Η μερίς του Γούβα ήρριστατο την λυσσασδεστέρην επίθεσαν, διότι, ως υπέτιθετο, έπροσάιτενε τούς Όθωνιστάς. Τούτατιόν εν τή Συνέλευσει τού Έθνικόν Κομμάτον συνεφώνει εις πλείστα προς την μερίδα του Βούλγαρη, άφοϋ είχε καταστήσει να θεωρηται ως πρόσκοπος του Βούλγαρη.

Παρήλασαν ούτω τα έποικεία Ζ. Βάλλη και από 11 Φεβρουαρίον 1863, Α. Κριακού από 27 Μαυτίον 1863, βραχέδια άμφοτέρω, τα όποια την 29 Απριλίον ιδίον έτους διεδέχθη τού έπουργείον Ρούφου, άπαιροσσοπέδον τούς Όρειούς. Μετέχον αϊτού ό Αλ. Κομμοενδοϋρος, ό Θ. Δηλεγμαίνης, ό Α. Καλ-

Εκ τού Βαρθάκειον συνήλθεν ή Συνέλευσις. Σύνεσις έπεκράτησε πανταχόθεν, ούτω δέ ή Έθνική Αντιπροσωπεία κατώρθωσε να λάβη σύντονα μέτρα προς άποκατάστασιν τής τάξεως, ψηφίσασα την ταχίστην εκ τής πρωτευούσης απομάκρυνσιν του στρατού, άδιακρίτως φρονήματος, την κατάργησιν του Στρατιωτικού Διοικητού, του Αρχηγού τής Έθνοφυλακής, του Δευθεντιού τής Αστυνομίας και τον σχηματισμόν νέας μικτής κυβερνήσεως έπύ τον Ρούφου και αϊθις, ήτις ανέλαβε την έξουσίαν την 21 Ιουτίου 1863.

Πρώτον μέλημα τής νέας κυβερνήσεως ήτο ή πραγματοποίησις των αποφάσεων τής Έθνοσυνελεύσεως. Αρχηγός του Όρειού στρατού διορίσθη ό στρατηγός Μαριούρης, όστις και διατάχθη μετά τής επί αυτών δυνάμεως να απέλθη εις την Δυτική Έλλάδα, Αρχηγός δέ του Πεδινού ό ανταρματάρχης Σρόλεντις, όστις και απέλθη με την δυνάμιν του εις Πελοπόννησον, καθόσον άπλητετο ή παρουσία στρατού εν Κυπριασία προς καταστολήν ταραχών, άς είχαν διεγείρει οι Μαριάται. Καί ή πρωτεύουσα έτέθη έπύ την φροούρησιν τής άνταξίας προς τούτο Έθνοφυλακής.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΩΡΗΚΤΟΝ ΜΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΕΡΩΦ.

λφρονας και ό Μιλτ. Κανάρης, όρεινοι όλοι και οι Α. Λόντος, Ι. Βότσαρης και Πιατής, πεδινού. Μετ' ού πολόν όμως ό Λόντος, Έπουργός των Έσωτερικών, θέλων ν' άποφύγη τας πιέσεις και άξιώσεις των όμορφόνων του, συνετάχθη με τούς εν τή έπουργείω Όρειούς, ούτω δέ ή κυβέρησις εύρέθη μονομερής κατά την έπόστασιν. Η αντίθετος μερίς βλέπουσα την έξουσίαν έκφυγοϋσαν των χειρών της και έποφεληθείσα τής διακοινώσεως του Προσθεντού τής Γαλλίας δια τού γνωστόν έπεισόδιον του Ιπποδρομίον, ού ήρωες ήσαν στρατιωτικοί, έσκέφθη να δημοοργήση πράγματα τή κυβερνήσει, άτινα ή νεωτέρα Ιστορία άθηθαινάτισε με την λέξιν «Ιουνακά», ως συμβάντα κατά μήνα Ιούλιον σοστηρίου έτους 1863. Την σελίδα αϊτήν εν εκτίσει άνέπτυξεν ή «Εικονοοραφημένη» εις τού έπ' άρ. 80 τεύχος του Ιουτίου έ.έ.

Επαίχοντι διά την Ιστορίαν μας έπίσηζαν αι διαδραματισθείσαι σκηνάι, ώχρηώσαι μόνον πρό του άπειληθέντος εν Ναυστάθμω σπαραγμού κατά τού σοστήριον έτος 1909. Εις εν εικοσιεπτεράωρον τά θέματα άνήλθον εις εκατόν και θά έλάμβανε καταπληκτικώς διαστάσεις εκείνος ό έμφύλιος σπαραγμός, άν μη ή φιλανθρωπία των ξένων Δυνάμεων περιούριζε ταύτας. Πράγματι άφοϋ ή πόλις μετεβλήθη εις πεδίον μάχης, και μετά βίας κατώρθωσε να γίνη κούρια τής καταστάσεως ή Έθνοφυλακή, γενναίως άποκρούσασα τούς στασιαστάς, παρενέβησαν οι ξένοι Πρόεδοις και έξήσκησαν όλην την έπυροήν των παρά τούς άρχηγούς των διαμαχομένων μεριδών, έπέτυχον δέ τριήμερον άνακοχήν, να ούτω κατορθωθή να συνεδριάση ή Συνέλευσις.

Αι σκηνάι αϊται διέθεσαν δυσμενώς την Κοινήν Γνώμην του Έξω Κόσμου, ό δέ λαός άποστρέψας τού πρόσωπον από τούς Αρχηγούς των κομμάτων — καλή ώρα — έστράφη μετ' έλπίδων προς τόν νέον ήγεμόνα του, έπισπεύδοντα την καθόδόν του εις Έλλάδα. Όσα ειπεν εν Δανία ό νεαρός Βασιλεύς έδόνουν ήδέως την άπογοητευμένην καρδίαν του Έλληνικού Λαού.

Εν τώ μεταξύ, διακοινώσης τής μεσοβασιλείας, ή Ιόνιος Βουλή ένήφριζεν εν Κεοκίρια παμνηφεί — 23 Σεπτεμβρίον 1863 — την μετά τής Μητρος Έλλάδος Ένωσιν των Ιουτίων Νήσων. Ταυτοχρόνως σχεδόν — 5 Οκτωβρίον 1863 — με τού έθνικόν αυτό γεγονός ή εν Αθήναις Έθνοσυνέλευσις κατεδίκασε τούς άποτελούντας τού Έπουργείον Μισούλη εις δεκαετή στέρησιν των πολιτικών αυτών δικαιωμάτων.

Πρωί πρωί, έξημέρως — 18 Οκτωβρίον 1863 — όταν άνεφανίσθη πρό του Πειραιώς ό φέρον τον Βασιλέα Γεώργιον Έλληνικός άτμοδρόμιον. Πλήθος κόσμου κατήλθεν εν άλλαλαγμοίς και τον έδεξιώθη. Ο Βασιλεύς άπεβίβισθη μικρόν πρό μεσημβρίας και άνήλθεν εις Αθήνας. Πρό των μηνών ειχεν κηρυχθεί ένηλιξ ό δεκαοκταετής Βασιλεύς έπύ τής Έθνοσυνελεύσεως, θελούσης δια τούτου να προφυλάξη τόν Έθνος από τούς κινδύνους Αντιβασιλείας.

[Έκταται συνέχεια]

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ ΚΑΙ Ο ΛΟΓΙΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΠΑΤΗΡ ΤΟΥ

ΠΡΟ τινος είχομεν παρακαλέσει τον ποιητήν Μαρκοράν, όπως, είσαρστούμενος, μάς άποστείλη σημειώσεις τινάς περί του βίου αϊτού. Μάς άπήντησε δι' άπλοσιτάτης επιστολής. Ίδού αϊτή:

«Όταν ούς είπώ ότι έγεννήθηκα τή 1826, στην Κεφαλονιά, όποιον ό πατέρας μου έμενε ως Εισαγγελέας εφτάμην χρόνια, ότι έμπήκα στο Κεοκροακό Γυμνάσιο, οάν ήταν διενθεντής πρώτα ό Όρούλης και κατόπι ό Κάλβος, ότι τή 1849 έπήγα με τον άδελφόν μου Σπύρο στην Γαλιία για να σπουδάξω τή Νομικά, ότι κατόπι από δύο χρόνια έξαγαγίσιμα στην πατρίδα μας έξαιτίας, όποι άπέθανε ό πρωτότοκος άδελφός μου Σπυλιανός, και ό πατέρας απόμεινε μόνος του, ότι έλαβα έδώ τού διπλώμα, ότι δέν άνοιξα από τότε κανένα νομικό βιβλίον, ότι έγραφα κάποιον κάποιον σίγγο, είναι όσα ήμνησώ να σου γράψω για τού άτομό μου. Δέν έπιθετώ όμως να δημοοίσετε ότι έλάβατε από με τέτοιως άσημαντα πληροφορία. Μένω με βαθύτατο σέβας.»

Εις άλλην επιστολήν του μάς έγραφε: «Στόν τρόπον τής ζωής μου δέν βρισκω κανένα αξιοπαρατήρητο πράγμα. Δέν σιχνάζω εις λέσχαις, χορούς και μεγάλας συναστροφαις. Είμαι μικρός ιδιοκίτης: αλλά ή φροντίδες τής έξοχικής μου περιουσίας μου παίρνουν σχεδόν όλο μου τον καιρόν και εκείνο που μου μένει μου τού παίρνει τού βιβλίον. Μένω με όλο τού σέβας.»

Ίδού τίνι τρόπον ό ποιητής του «Όρκου» ζοογραφεί τον έαυτόν του. Η χαρακτηριστική αϊτή ταπεινότης των δύο τούτων επιστολών δέν παρέχει ούδεμίαν προσποίησιν. Και όσοι ηγτύχησαν να τον γνωρίσουν εκ του πλησίον και όσοι άντελήθησαν τον τρόπον, καθ' όν έζη, δύνανται να μαρτυρήσουν ότι, πιστά περιγράφει τον χαρακτήρα του. Ητο ταπεινός μέχρι σχολαστικότητος. Πολύλακις ήκούσαμεν ήμεις από τού στόμα του: «Δέν αξίζει να γίνη λόγος για με, που γράφω κάποιον - κάποιον πράγματα τόσο κοινά». Και τού έλεγεν εν πεποιθήσει. Απέφευγε πάντοτε τας κολακείας τής κοινότητος. Από τής παιδικής μας ήλικίας μάς έκαμνεν έντύπωσιν ό Μαρκοράς και μετά μεγάλο σεβασμού άπεκαλυπτόμεθα, διεργόμενοι πλησίον του, και άν ήμεθα με συμμεθητήν ή όμιλική έλέγομεν: Να χαιρετίσωμεν τον ποιητήν. Πιστά έκαμε τον περιπατόν του μέχρι τής Γαρίτσας, τού μαρκεντικού τής Κεοκίριας προαστείον, άπέχοντος περίπου ένα τέταρτον από την Σπιανάδα, μόνος ή με κανένα σπενόν φίλον. Γνώομοι του ήσαν σχεδόν πάντες οι Κεοκροαί, αλλά οι φίλοι τής καρδίας του ήσαν εκλεκτοί, διότι απέφευγε τούς μοχθηρούς, σινοκράντας και κακοδόγους. Είχε κέντρον συνεντεύξεως ώρισμένον καφενείον, όπου μετά φίλων διέμενεν. Ηνχαριστίστο εις μικράν οικο-

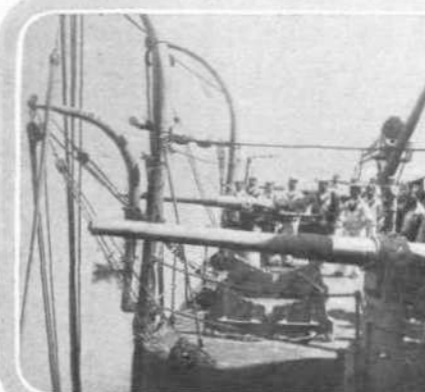
γενειακήν συναστροφήν. Και όμως ό ταπεινός ούτος Κεοκροαί, ό άπλοϋς καθ' όλα άνθρωπος, ήτο μία προσωπικότης έλληνική, ήτο ό τελευταίος των έπιφανών ποιητών του παρελθόντος αϊώνος, χρυσού δια την Έπιάνησον. Βεβαίως δια τας ήσεις μας είναι χρυσοϋς ό αϊών εκείνος, διότι άνέδειξε μεγάλους άνδρας, διπλωμάτας, ποιητάς, καλλιτέχνας, έπιστήμονας και λογίους σοφούς και γυναικας έξόχους και έδωκε και εις την Γαλιαν άνδρας και γυναικας, που έδόξασαν την Γαλικήν φιλολοοίαν. Διότι την ευγάνισιν τής νεωτέρας Έλλάδος έχαίρεισαν και Έπιανήσιοι, όστινες εινε σπουδαίος τής Έλληνικής Ιστορίας, ένεκα του πατριωτισμού και τής επιστημονικής, φιλολοογικής και καλλιτεχνικής δρασεως των. Την έχαίρεισαν προς τού πρόσω ούθούτες την διανοητικήν τής Έλλάδος άνάπτυξιν τού μέν, και λιμβάνοντες συγχρόνως μέρος, άγνωστοί ό μνοι τον καλόν άγώνα προς άποτίναξιν του τουρκικού ζυγού τού δέ. Νομίζομεν ότι ούδέις θα τολμήση ποτέ να ειπή, σοβαρός ών, ότι ό Καποδίστριας δέν είοργάσθη ψυχρή τε και σώματι δια να θεμελιώση την πολιτικήν και ήθικήν έπαρσιν τής άγνωρισμένης Πατρίδος και να την καταστήση άξίαν να παρακαθήση έπηρεοφάνως παρά τούς πεπολιτισμένους κράτεσιν, ότι ό Σολωμός, ό Κάλβος, ό Βαλαωρίτης, ό Λασκαράτος είναι κοινού ποιηταί, ότι ό Προσαλέντος, ό Κουτούζης, ό Πισσαμάνος, ό Καντούρης δέν έδειξαν εις τον κόσμο ότι δέν άπέθανεν ή Γλυπτική και ή Ζωογραφική, ότι ό Μάντζαρος δέν είναι ό πατήρ τής Μουσικής εν τή άγαγεννομένη Έλλάδι, ότι ό Μονοξούδης και ό Βράιλας δέν είναι σοφοί. Νομίζομεν ότι, πλήρην πλανάται οίκοτάρον, άν έξη τις την γνώμην ότι, τού Ιόνιον Πανεπιστήμιον δέν έδρασε και εις τας έδρας αϊτού έξοχοι τής τε Έλλάδος και Γαλιίας καθηγηταί δέν εκάθισαν παραδίδοντες. Έν Κεοκίρια τότε τού ποτόν έδιδάχθη δημοσίως ή Καλλιτεχνία, ή Χημεία, ή Βοτανική, και εν Κεοκίρια ίδρύθη ό πρώτος Βοτανικός Κήπος. Ούδέις, νομίζομεν, Γαλιός θα τολμήση να άποφανθή ότι, ό Φώσκολος δέν είναι εκ των μεγάλων ησοογνωμοίων τής Γαλικής δόξης, ούδέ θα έκφορσση την γνώμην ότι, ή Θεοτόκη, ή Πετριάνη, ή Αλβάνια-Μινάτων δέν ανδέονται μετ' έλαίνων και μετά τής Γαλικής φιλολοογίας και έπερηφάνως κάθηται και μετάξιν των έξόχων Γαλιδων. Αϊώνια, όστις παράγει εις μίαν μικράν, μικροτάτην, γωνίαν του Έλληνισμού τούσας προσωπικότητας και άλλας, τας όποίας, συντομίας

ΑΙ ΕΛΠΙΔΕΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Ο ΠΡΩΡΑΙΟΣ ΙΣΤΟΣ ΤΟΥ ΑΒΕΡΩΦ (Φωτ. Θ. Τσαϊμοκούλου)

Η ΠΑΕΥΡΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΣΕΚΑΦΟΥΣ

ΤΑ ΔΙΑΥΜΑ ΠΥΡΟΒΟΛ ΤΗΣ ΔΙΕΣΕΩΣ

Η ΚΑΤΑ ΘΑΛΑΣΣΑΝ ΔΥΝΑΜΙΣ

φάνως παρά τούς πεπολιτισμένους κράτεσιν, ότι ό Σολωμός, ό Κάλβος, ό Βαλαωρίτης, ό Λασκαράτος είναι κοινού ποιηταί, ότι ό Προσαλέντος, ό Κουτούζης, ό Πισσαμάνος, ό Καντούρης δέν έδειξαν εις τον κόσμο ότι δέν άπέθανεν ή Γλυπτική και ή Ζωογραφική, ότι ό Μάντζαρος δέν είναι ό πατήρ τής Μουσικής εν τή άγαγεννομένη Έλλάδι, ότι ό Μονοξούδης και ό Βράιλας δέν είναι σοφοί. Νομίζομεν ότι, πλήρην πλανάται οίκοτάρον, άν έξη τις την γνώμην ότι, τού Ιόνιον Πανεπιστήμιον δέν έδρασε και εις τας έδρας αϊτού έξοχοι τής τε Έλλάδος και Γαλιίας καθηγηταί δέν εκάθισαν παραδίδοντες. Έν Κεοκίρια τότε τού ποτόν έδιδάχθη δημοσίως ή Καλλιτεχνία, ή Χημεία, ή Βοτανική, και εν Κεοκίρια ίδρύθη ό πρώτος Βοτανικός Κήπος. Ούδέις, νομίζομεν, Γαλιός θα τολμήση να άποφανθή ότι, ό Φώσκολος δέν είναι εκ των μεγάλων ησοογνωμοίων τής Γαλικής δόξης, ούδέ θα έκφορσση την γνώμην ότι, ή Θεοτόκη, ή Πετριάνη, ή Αλβάνια-Μινάτων δέν ανδέονται μετ' έλαίνων και μετά τής Γαλικής φιλολοογίας και έπερηφάνως κάθηται και μετάξιν των έξόχων Γαλιδων. Αϊώνια, όστις παράγει εις μίαν μικράν, μικροτάτην, γωνίαν του Έλληνισμού τούσας προσωπικότητας και άλλας, τας όποίας, συντομίας

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΔΕΡΑΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

ΕΓΙΝΕΤΟ λόγος διά τὰ χρηματιστικά σκάνδαλα, τὰ ὁποῖα δὲν λείπουν ποτὲ καὶ πολλοὶ μὲσα εἰς ἐκεῖνον τὸν κύκλον τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου ἐξεπλήττοντο...

Οἱ ἀκροαταὶ ἐβραβίωσαν τὸν ἐντιμώτατον ὅτι, θὰ τὸν ἀκούσουν μὲ πολὺ ἀγαπᾶμεν καὶ τότε ἐκεῖνος ἤρχισε: — Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐπὶ τὸν ἔξοδον εἰς τὴν Ἑλλάδα...

— Ἡ πενία τέγνας καταγράφεται εἰς κάποιους ὁ ὁποῖος ἐποφελήθη τῆς εὐκαρίας νὰ δεῖξαι τὰ Ἑλληνικά του.

— Σοφὸν τὸ λόγιον ἀπήνησεν ὁ σὲρ Σίμων. Καὶ τὸ νὰ ἔχη κανεὶς ἀνάγκην χρημάτων ἢ δόξης εἶναι τὸ κρισιώτατον μέσον νὰ τ' ἀποκτήσῃ καὶ τὰ δύο. Ταυτοχρόνως εἶναι ἡ μόνη αἰτία...

— Ἐρωτάει τελευταίαν μίαν ἐκείτων διηγήσων, τὴν ὅποιαν δὲν ἔχει ἀκούσει ἀπὸ τὸ στόμα μου ψυχῇ γεννητῇ.

— Ἰδοὺ! Ἐνθ' περιεπλανώμην εἰς ἓνα τόπον ὀνομαζόμενον Κολχίδα, ἀνεκάλυψα ἔξωθεν εἰς ἓνα μέρος, τὸ ὁποῖον ἔχω σημεῖωσιν καλῶς...

— Φυσικά, θὰ τὸ ἐπύρατε μαζί σας εἰπόντες ὁ ἀκροαταὶ ἀγωνιόντες. — Δυστυχῶς ὄχι! Τὸ δέριμα αὐτὸ ἦτο χιλιάδες πηχεῖς μάκρους...

— Δὲν οὐκ ἴδεν ἡ ἰδέα νὰ ἐπιστρέψῃτε ἐκεῖ μαζί με ὀλίγους ἀποφασιστικούς φίλους καὶ νὰ τὸ πάρετε; — Φεὺ! εἶπεν ὁ Ἰάσων. Τὸ πράγμα εἶναι τρομερὰ δύσκολον...

— Γνωρίζετε οἷς πρόσωπα διατεθειμένα νὰ δανείσουν μόνον με τὴν ἄλλην ὑπόσχων κέρδους; Βεβαίως ὅποιος δὲν διακινδυνεύει, δὲν κερδίζει. Ἀλλὰ συνήθως ζητοῦνται κάπως περισσότερα ἐγγυήσεις ἀπὸ τὴν διηγήσιν ἐνὸς ἀπλοῦ ἐξερευνητοῦ...

— Ἦμπορεῖτε νὰ μᾶς δώσετε πλέον ὀριστικὰς πληροφορίες; — Ἦμπορεῖτε νὰ μᾶς δώσετε πλέον ὀριστικὰς πληροφορίες;

— Εὐχαριστῶς. Ἀλλὰ εἰς τί θὰ χρησιμεύουν; Μόνον ἐγὼ γνωρίζω τὸ μέρος...

— Μακάρι σιγῇ ἐπιηκολούθησε. Οἱ κεφαλαιοῦχοι παρατηροῦντο μεταξὺ τῶν περιμένοντες, ποῖος θὰ ἀποφανθῆ πρώτος. Τέλος ὁ γεροντιώτερος...

— Ἐὶς τὸ μετὰ ἐσκέπτετο τὴν μαγικὴν νύμφαν ἔχει ὁ χρυσοῦς! Ἦρχεσε γὰρ ἀπὸ τὸν ἴσον τὸν χρυσοῦν δέριμα...

— Ἐν τῇ ἐπιλήθει συνενόησε. Ὁ Ἰάσων θὰ εἶχε ἀπόλυτον ἐλευθερίαν εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐκστρατείας...

— Ἐν τῇ ἐπιλήθει συνενόησε. Ὁ Ἰάσων θὰ εἶχε ἀπόλυτον ἐλευθερίαν εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐκστρατείας, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας θὰ ἐτίθετο...

— Ἐν τῇ ἐπιλήθει συνενόησε. Ὁ Ἰάσων θὰ εἶχε ἀπόλυτον ἐλευθερίαν εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐκστρατείας, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας θὰ ἐτίθετο...

— Ἐν τῇ ἐπιλήθει συνενόησε. Ὁ Ἰάσων θὰ εἶχε ἀπόλυτον ἐλευθερίαν εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐκστρατείας, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας θὰ ἐτίθετο...

— Ἐν τῇ ἐπιλήθει συνενόησε. Ὁ Ἰάσων θὰ εἶχε ἀπόλυτον ἐλευθερίαν εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐκστρατείας, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας θὰ ἐτίθετο...

— Ἐν τῇ ἐπιλήθει συνενόησε. Ὁ Ἰάσων θὰ εἶχε ἀπόλυτον ἐλευθερίαν εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐκστρατείας, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας θὰ ἐτίθετο...

— Ἐν τῇ ἐπιλήθει συνενόησε. Ὁ Ἰάσων θὰ εἶχε ἀπόλυτον ἐλευθερίαν εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐκστρατείας, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας θὰ ἐτίθετο...

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Εἶναι νύχτα ψιλλὰ τ' ἀσημένιο φεγγάρι, ἀσημένιο τὸ κύμα, σιγὴ ἄμοιρον σὺν σῶν...

— Τὸν φανὸν, δίχως σὴν φανὸν εἶδα τὸ δόγμα, σὺν σὸν νὰ μὸν ἴχθη ματις γελαστές...

— Σὺν εἶσα γλυκὰ μὸν γελοῦς τὸ κύμα, κ' ἡ βαροκοιλία μὸν εἶδα νὰ φέγγη τρελλή...

— Στῆς ἀγάπης μονάχα φοβοῦμαι τὸ κύμα, σὺν δειλός, ὅπου βλέπει φουροστῶνα πολλή...

PIERRE WEBER

A. Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ * * * * * ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΟΓΔΟΟΝ

Ἐν ἀκμῇ ταύχως, τὸ ὄπ' ἀρ. 84 τοῦ Ὀκτωβρίου, θὰ λάβουν οἱ συνδρομηταὶ μᾶς μετὰ τὴν 1 Νοεμβρίου. Κλείει οὕτω ἡ «Εἰκονογραφημένη»...

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Πολεμικὸς ὁ Σεπτέμβριος. Ἐνθ' ἠπελάτετο σύρραξις μεταξὺ Γαλλίας καὶ Γερμανίας...

ΟΙ ΝΕΟΙ

Παντοῦ νέοι. Πρωθυπουργός, Ἰπουργοί, — ἐκτὸς μερικῶν — Βουλευταὶ, ἐπαγγελματίαι, οἱ νέοι ἡ νεάζοντες...

ΕΡΓΑΣΙΑ

Τὸ ναυτικὸν μᾶς ἐργάζεται. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀγγλικῆς ἀποστολῆς ναύαρχος Τῶφνελ, ἀρχηγὸς γενόμενος τοῦ στόλου μᾶς...

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ

Ἵλιγον ἀκόμη καὶ βλέπει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὸ παιδί τῆς «Εἰκονογραφημένης»...

Σελίδες 400 καὶ ἄνω, εἰκόνας παρὶ τὰς 200, οἶαι νέαι, μία καὶ μία δέ. Τιμὴ: Πολυτελεῖς φρ. 5, χρυσοῦται φρ. 4, χαρτόδετοι φρ. 3. Οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Εἰκονογραφημένης» θύναται νὰ τὴν ζητήσουν ἀπὸ τὴν διαθεσίαν τοῦ Περιεχομένου, ἀπὸ τὴν ἀπὸ τῶν ταχυδρομικῶν τελεῶν.

ΦΡΙΚΑΛΕΟΝ

Ἡ Γαλλία ἐπλήγη μὲ νέον φοβερὸν δυστύχημα. Τὴν 12 25 Σεπτεμβρίου τρομερὰ ἐκρήξις κατέστρεψε τὸ ἠεροπλάνο τῆς «Ελευθερία» ναυλοχῶν ἐν Τουλῶνι...

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΟΥΤΟΠΟΝΗΡΩΝ

Φόβος συσχεθῆναι τινὰς — ὀλίγοι εὐτυχῶς — τῶν ἐν Τουρκίᾳ ὁμογενῶν ἐπιστρέφοντων ταύχως τῆς «Εἰκονογραφημένης».

Καὶ τοῦτο μὲν ἀφορᾷ τὴν λιποψυχίαν τῶν παρὶ οὗ ὁ λόγος κυρίων, λιποψυχίαν χαρακτηριζομένην ἀριστὰ ἀπὸ τὸ πλῆθος ἄλλων ἐν Τουρκίᾳ ὁμογενῶν...

Εἶναι ὁμοῦ — καὶ παρὶ αὐτοῦ πρόκειται — κουτοπονηρία ἀξιοσημειώτερα καὶ ἀγνώστου τοῦ γεγονότος, πολλοὶ δὲ τῶν ἐπιστρέφοντων δὲν ἐπιγράφουν τὸ ὄνομα τῶν ἢ τοῦλάχιστον δὲν ἀφίπνουν τὴν τακτικὴν τῆς ἐπιπέδου ἀποστολῆς...

ΙΩ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Γενικός Γραμματεὺς τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας

ΜΙΑ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

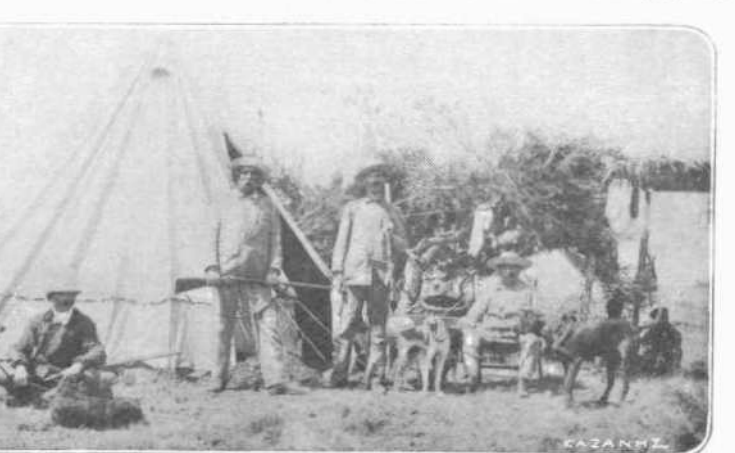
Εἰς τὸ ἐν τῇ παρελθόντι ταύχῃ τῆς «Εἰκονογραφημένης» δημοσίευσμα τοῦ κ. Δημ. Δημηρ. μία φράσις: «Κί' ἂν μὲ πρόθεσιν δὲν θὰ μὸν πάρῃ τὴν εὐτυχίαν...

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Κόρης καλῆς, προικισμένης μὲ χαρίσματα πολλὰ, τῆς ἐσποινίδου Ἀνδρομέδας Φ. Ζήνωνος, προσφιλοῦς θυγατρὸς τοῦ ἐν Νοβορωσσίᾳ Προέδρου τῆς Ἑλλάδος...

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ἰππότης καὶ αὐτὸ τὴν ἐξέλιξιν του καὶ ἔγινε τέλειος κλάδος σποῦ, εἰς ἃν ἐπιβιβάζονται σήμερον πλείστοι τῶν παρ' ἡμῖν, θύναται νὰ διαθέσων καὶ κύνων καὶ χερσῶν.

ΑΠΟ ΤΑ ΚΥΝΗΓΙΑ ΤΟΥ ΣΟΥΝΙΟΥ

και τους μή διαθέτοντας πολύν χρόνον. Σήμερον βασιλεύει το Σούνιον και διοργανούνται έκστρατεία αλληθινά κατά το τέλος έκάστου θέρου. Οι εύπορότεροι, ως ο κ. Σούτσος, ο κ. Μέρλιν, ο κ. Ματαξής έχουν αγοράσει έκαι γαίαις του Δημοσίου και έχουν κτίσει ειδικά όρηνη-τήρια, άλλοι δε κατασκηνώνουν υπό ίδιαις κομφές και σήκι εύθους σκηνάς, όποθεν ερμύονται και συγκομίζουν άφθονον κνήγιον, το όποτον μοιράζουν εις τους οικείους και φίλους. Έφέτος το Σούνιον συνεκέντρωσε πολλούς έρασιτέχνους κνήγους και μακρόθεν έλευκάζον αι σκηναί των σάν στρατόπεδον. Η εικών μας, έκ φωτογραφίας του συνεργάτου μας κ. Α. Τσαμπούλου, μεταδάντος έπίτηδες εις Σούνιον διά να κνηγήσῃ... μαγειρευμένα τρυγόνια, περι-σπῆ την σκηνήν του σεβαστού φίλου μας κ. 'Αλ. Καρατζῆ, του γνωστού και μοναδικού Κατοπροποίου-Κορυζοποίου της Αθήνης—δδός Σταδίου 16—ένός των καλλιτέρων και άρχαιοτέρων κνήγων μας.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΤΑ

'Από κάτω από την Μαδαγασκάρην, από την Μαβετανάνα, έχει ληφθή ή παρατιθέμενη εικών μας. Εις την Μαδαγασκάρην είναι έγκαιροστημένοι ούκ όλίγοι— και πού δεν είναι;— Έλληνες, έμπορευόμενοι και εύπορόν-τες. Εις το Διέγο-Σουάρες είναι οι κ.κ. Δ. Τσακνάν, Δ. Βασιλάκος και Η. Βασιόκος, εις την Μαβετανάνα οι κ.κ. Ν. Μπάτης και Ε. Σπαθής. Εις την Μαζοδγκαν οι κ.κ. Β. Πατσούρης, Α. Ροδόπουλος και Δ. Σκοπελίτης. Εις το Μαροβί οι κ.κ. Δ. 'Αντωνος και 'Αδελφοί Φάλτου. Εις την 'Αρπα-τολάμπην ο κ. Α. Χατζηστάσας. Εις το Μανδριδάζον ο κ. 'Αγ. Λαζιθης. Εις την Μπεσαλάμπην ο κ. Κ. Θεοδοράκης κ.λ.π.

Εις την εικόνα μας παριστάνεται το ιδιόκτητον Μέγα Ξενοδοχείον φαγη-τού και όπνου των αδελφών Ν. Μπάτη, υπό τα όποια είναι και τα γραφεία του έμπορικού οικου των ίδιων, διότι έμπορευόταν ένταυθ. Φιλόπονοι, δραστήριοι, εύθεις και συνεπείς οι αδελφοί Μπάτη, εύπορούν σήμερον και παρέχουν έργασίαν εις άριστούς όμογενείς.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΞΩ

Καταντῶ εις κάθε πόλιν της Τουρκίας, όπου άρχίζει κοινότης όμογενών να υπάρχει τουλάχιστον έν σωματεϊον άθλητικόν, καλλιτε-χνικόν, εήμερον και συντηρούν ίδιον μουσικόν όμιλον. Έθνημοσιεύ-σαμεν κατά καιρούς εικόνας της μουσικής της Αράμας, του Πολυ-γύρου και σήμερον παραθέτομεν άλλην, ήτις παριστῶ τον μουσικόν όμιλον του έν Τραπεζούνη Διδα-σκαλικού Φροντιστηρίου, έν διευ-θύνει ο λαμπρός και πλήρης μέλ-λοντος κ. Η. Ειρήνόπουλος. Είναι άλλθως λίαν κολακευτικόν το να έχουν αι κοινότητες του έξωτε-ρικού ιδιουσυντηρήτους μουσικούς όμιλους, οι όποιοι χρησιμεύουν εις την ανάπτυξιν του μουσικού αισθή-ματος, καθ' έν χρόνον έν τῇ πρω-τεύουσῃ του έλευθέρου Βασιλείου κινδυνεύει να ζήσῃ μία Φιλαρμο-νική, τελείως κατηρτισμένη. Διότι εδῶ περί πάν άλλο τυρδαζόμεν, παρά περί όσα συμβάλλουν εις την πρόοδον και τον έκπολιτισμόν του τόπου (ιδε σ. 173).

ΤΟ ΛΟΥΤΡΑΚΙ

Έφέτος είχε πολλοῦ κόσμου προκαλέσει την συγκέντρωσιν το Λου-τρακί. Ίσως ίσως όμως διά τελευταίαν φοράν. Αυτό πρέπει να ελχθῶμεν

Η ΕΝ ΛΟΥΤΡΑΚΙΩ ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΣΙΛΩΜ

όλα ειχον καταστραφῆ και τα λουτρα και οι λουτήρες, όλα. Εύτυχως έλπιδες αναθρόσκουν περί αναδημιουργίας του. Μία σοβαρά όμάς κεφαλισούχων με τον θαυμόνιο Λάμπαν, τον γνωστόν διευθυντήν-ιδιοκτήτην του μοναδικού έν τῇ πρωτεύουσῃ ευρωπαϊκού ξενοδοχείου ή «Μεγάλη Βρετανία» επί κεφα-λής, υπέβαλε προτάσεις προς τον Πρωθυπουργόν κ. Βενιζέλον, εθρισκόμε-νον χάριν λουτρών εις το Λουτρακί και αντίληφθέντα ίδιαις όμμασι τί έστι γυφτοχώρι, περί αναλήψως και έκμεταλλεύσεως των θαυμασίων πηγών. Πρόκειται έντως περί αναδημιουργίας, άν κρίνη κανείς από τα προσχέδια που έχει έκπονήσῃ ήδη ή ως άναδοχος υποψηφία όμάς. Έγκαθηστούν

γραμμήν ηλεκτρικῶν τρέμ από τον σιδηροδρομικόν σταθμόν Ίσθμίας μέχρι των πηγών, χαράσσουσιν λωυφόρους εύρυτάτας και πάρκια, ιδρύουσιν ξενοδοχεία πολυτελείας, άλλα ζευτερεύοντα και άλλα λαϊκά, ζυθοπωλεία, κέντρα άναψήγης, με μουσικάς, πλάς, καζινά και επάνω εις το Γεράνιον όρος ξενοδοχείον, εις ύψος χιλίων και πλέον μέτρων, με κρεμαστόν σιδη-ροδρομον. Έπί πλέον, ύψηλά από την ως διά μαγείας μέλλουσιν να προ-βάλλῃ ευρωπαϊκῆν λουτρόπολιν, λαμβάνουσιν πρόνοιαν και περί επαύλειος διά τους Βασιλείς. Ήμετες ιδόντες τά σχέδια όλα, ελχόμεθα ελοφύχως να πραγματοποιηθού τον ταχύτερον όλα αυτά και διά να συγκεντρώναται ο κόσμος έν 'Ελλάδι και διά να γλυτώσουσιν και από τάς χείρας των καραγ-κωνήτων έννοικιαστών των διαφόρων λουτρών μας, είντες τους έλευμαίνοντο έως τώρα, οι προσφεύγοντες εις αυτά, όπως εγλύττωσαν από τους ένυχας των οι έφέτος μεταδάντες εις Αιθιόψν, την έκμετάλλευσιν των λουτρών της όποίας ανέλαβεν ή γνωστή εταιρεία Βλαχάνη-Πετροπούλου, μεταβαλοσα αυτά εις ένδιαίτημα ανθρώπων, τερπνόν και άνε-τον και άναψυκτικόν.

ΤΑ ΚΑΝΤΙΩΤΑΚΙΑ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΙ

'Εβρεφαν δάφνας έφέτος εις τα « Πα-ναθήνια » της Νέας Σκηνής με χαρι-τομημένα σκηνάς δύο μικροσκοπικοί καλ-λιτέχναι, ή Δις 'Ολυμπία Καντιώτου και ο κύριος Μήτσος Καντιώτης. Δέκα έτων ή μία, έννά ο άλλος, παι-δάκια του καρατερίστα κ. Καντιώτου, ο όποιος έπίσης ειχεν έπιτυχίας και οι δύο κυριολεκτικῶς και ή τάξις ή καλή τους έγένετο από όθωρα κατά την έσπέραν της τιμη-τικής των.

Η ΤΟΥΛΠΗ

Καίτοι κατήγνησε πολύ κοινόν άνθος ή τουλίπη σήμερον, καλλιερ-γείται όμως πάντοτε μετά ζήλου. 'Αλλοτε ένας βολβός, ένα κρομ-μύδι θηλ. τουλίπης, έτιμῶτο παν-τοκόσια και χίλια φράγκα. Όταν εισήχθη το πρώτον έν Ευρώπη και ιδία έν 'Ολλανδία, όπου και σήμε-ρον καλλιεργείται, κατά τον ΙΖ', αιώνα, έκαστος βολβός έπωλείτο προς χίλια έως πέντε χιλιάδας φιορινίων. Εις προικοσύμφωνα της έπαχθς έκείνης εύρίσκαμεν ότι, εδίδ-οντο μερικοί βολβοί τουλίπης αντί προικός. Περιεσώθη μάλιστα περιεργότατον έγγραφο άναφέρον έν, εις άντάλλαγμα δι' ένα βολβόν τουλίπης του γένους Vice Roi εδύ-θησαν 160 λίτρα σίτου αξίας 448 φιορ. 360 λ. σικάλειος αξίας 558 φιορ. 4 βόες αξίας 482 φιορ. 3 χοίροι αξίας 240 φιορ. 12 πρόβατα αξίας 120 φιορ. 2 τόννοι σίτου αξίας 70 φιορ. 4 τόννοι ζύθου αξίας 32 φιορ. 2 τόννοι βουτύρου αξίας 190 φιορ. 1000 λίτρα τυρού αξίας 120 φιορ. 1 κλίνη πλήρης αξίας 100 φιορ. 1 ένδυ-μασία αξίας 80 φιορ. και έν ποτήριον άργυρού αξίας 60 φιορ. ήτοι έν όλῃ έμπορεύματα και άντικείμενα αξίας 2,500 φιορινίων.

ΤΟ ΔΡΑΓΑΤΣΕΙΟΝ

Ο μήν των έγγραφών των μαθητών παρουσίας έξαιρετικῆν ζωηρότητα εις το άντεν και εθάερον και εύήλιον κτήριον της όδοϋ Φιλελλήνων, όπου μοναδικός παιδαγωγός ο κ. Πάκ. Δραγάτσος συγκεντρώνει πλήθη μαθη-τών. Οι γονεϊς έσπευδον να έγγραφούν τα παιδιά των εις τό σχολείον, το όποτον εξώρισε την σχολαστικότητα και καθιέρωσε την άληθινήν μορφω-τικήν διδασκαλίαν και την πραγματικήν πατρικήν αγάπην των διδασκάλων προς τους μαθητάς.

Οι έφετεϊνοί μαθηταί του Δραγατσείου είναι πολύ περισσότεροι από τους περσινοῦς, ή διαρκής δέ αυτή αύθής εις αποδεικνύει πόσον ριζούται εις την κοινωνίαν μας ή πεποίθησις περί της ύπεροχής του σχολείου αύτου επί των άλλων.

ΤΟ ΦΑΙΔΡΟΤΕΡΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Είναι άναντηρήτως οι στίχοι του δημοφιλούς μας ποιητού Γ. Σουρή. 'Εάν θέλετε να διέλθετε εύθήμες όρας, αναγνώσατε τά «'Απαντά» του. 'Εξεδόθησαν εις 2 τόμους και περιλαμβάνουν εις 620 σελίδας 243 ποιητικά του έργα. Πωλούνται εις όλα τά βιβλιοπωλεία και παρά τῇ 'Ελληνική 'Εκδοτική 'Εταιρία—'Αθήναι, 13, δδός Πανεπιστημίου— άντι δραχ-μών 8. Εις τους έκ των έπαρχιων και του έξωτερικού έμβάζοντας το αντίτιμον αποστέλλονται έλευθέρω ταχυδρομικῶν τελών.

- * Καθόσον ή ηλικία πολλαπλασιάζει τάς ανάγκας της Φύσεως, κατά τωσούτον σμικρύνει τάς ανάγκας της φαντασίας.
- * Δύο τινά χρεωστέι άπαραιτήτως ο άνθρωπος να έκλέξῃ εις τον κόσμον: Να έκτελέσῃ το καθήκον του ή να τό άθετήσῃ. Μέσοι όρος δεν υπάρχει.
- * Μας άρέσει να αποδίδωμεν τάς έπιτυχίας μας εις τά άτομικά μας προτερήματα, συνήθως δέ γράφομεν τάς άποτυχίας μας εις βάρος της Τύχης.